

ἡ Αὐγούστα διὰ τὴν ἡσυχίαν ἔμενε πλησίον τοῦ ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ. Ὅταν εὐρίσκετο μόνος μετ' αὐτῆς παρήρχετο ἡ κακὴ διάθεσίς του. «Τέλος πάντων ἔφυγαν, ἔλεγε. Τώρα εἴμεθα ἡσυχοί. Ἡ Ἰουλιέττα εἶναι μαργαρίτης, θησαυρός, ἀλλ' εἶναι παιδί ἀκόμη! Πρέπει νὰ διασκεδάζῃ. Σὺ διαφέρει, εἶσαι ἡ μεγαλειτέρα!»

Ἐὰν τὸν ἤκουε τις οὕτω πως ὁμιλοῦντα θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ τῆς ἡλικίας διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν θὰ ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν καὶ οὐχὶ πέντε. Οὐδεμίαν δὲ εὐγνωμοσύνην ἠσθάνετο εἰς τὴν Αὐγούσταν διὰ τὴν ἀπάρνησίν της.

Συχνάκις ὅτε ἦτο παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πατρὸς της καὶ ἐνησυχολεῖτο νὰ τῷ δίδῃ ἰατρικὰ καὶ νὰ τῷ ἀναγινώσκῃ τι, ἡ καρδιά της συνεσφίγγετο ὑπὸ σκληροῦ συναισθήματος διὰ τὴν θέσιν της καὶ ἐφθόνηι ὀλίγον τὴν ἀδελφήν της. Ἦτο λοιπὸν καταδεδικασμένη διὰ παντὸς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην; Μήπως δὲν ἦτο ἀκόμη νέα; Μήπως ἡ ψυχὴ της δὲν ἐπεθύμει τὰς χαρὰς τοῦ κόσμου; Διατὶ τάχα νὰ δώσωσι τὰ πάντα εἰς τὴν μίαν καὶ νὰ τ' ἀρνηθῶσιν εἰς τὴν ἐτέραν; Ἦτο λοιπὸν ὀλιγώτερον ὠραία τῆς Ἰουλιέττας, ὀλιγώτερον εὐφυῆς, ὀλιγώτερον καλὴ; Ὅχι, ἀλλ' ἦτο ἡ μεγαλειτέρα.

Αἱ περιστάσεις ἔκαμον τὸ ὀλιγοχρόνιον διάστημα ἀδιάβατον ἄβυσσον. Ἄλλως τε δὲ ἡ Αὐγούστα ἦτο πραγματικῶς πρεσβύτερα παρ' ὅσον ἦτο ἡ ἡλικία της. Ἄλλοτε ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ φαίνεται τοιαύτη, καὶ τώρα δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ γείνῃ νέα πάλιν.

Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἦτο ἀξία τῶν προτερημάτων ὧν ἀπελάμβανε; Μήπως δὲν ἦτο τὸ χάρμα τοῦ οἴκου; Μήπως δὲν ἦτο τὸ ἀνθισμένον ῥόδον, ὡς τὴν ἐκάλει ὁ πατὴρ της; Ὅτε εἰσῆρχετο πρὸς στιγμήν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνδεδυμένη λαμπρὰ διὰ χορὸν ἢ διὰ τὸ θέατρον ἢ διὰ τινὰ συναναστροφὴν, ὅτε ἐπλησίαζε τὸ χαρίεν πρόσωπόν της, ὅπερ ἡ χαρὰ ἔκαμνε χαριέστερον εἰσέτι, εἰς τὰς ἰσχνὰς παρειὰς τοῦ ἀσθενοῦς ὅστις τὴν ἐνηγκαλίζετο διὰ τῶν ἀδυνάτων βραχιόνων του, μὴ δὲν ἄφινεν ὀπισθὲν της ὡσεὶ τὴν εὐωδίαν τῆς νεότητός της καὶ τῆς χάριτός της; Μήπως ἡ ὀπτασία αὕτη δὲν ἐπλήρου χαρᾶς τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἀγρυπνίας του; Μήπως τὸ θέλητρον τοῦτο τῆς νεάνιδος δὲν προήρχετο ἀκριβῶς ἐκ τῆς εὐτυχίας ἐκείνης ἣν οὐδεμία δυστυχία εἶχε ταραξῇ;

Καὶ ἡ μήτηρ; Προφανέστατα αἱ συνεχεῖς καὶ προκεχωρημέναι ἐκεῖναι ἀγρυπνίαι τὴν ἐκούραζον. Ἀλλὰ μεθ' ὁποίας χαρᾶς καὶ μεθ' ὁποίας ὑπερῃφάνιας ὑπεβάσταζε τὸν κόπον ἐκεῖνον! Μήπως θὰ ἦτο εὐτυχέστερα ἔαν ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀκούουσα νὰ βῇ καὶ νὰ γογγύζῃ ὁ σύζυγός της, καὶ ἀμφότεραι αἱ θυγατέρες της νὰ ἐτήκοντο ἐν τῇ μελαγχολίᾳ;

Ἡ Αὐγούστα ἦτο πάντοτε ὑποτεταγμένη, διότι ἄλλως τὰ πράγματα δὲν ἐγίνοντο. Ἀλλὰ συχνότατα δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἅτινα ἀνεπήδων ἐκ τῆς κατατεθλιμμένης καρδίας της.

Ὁ θάνατος ἐπῆλθε αἰφνιδίως σχεδὸν εἰς τὸν πατέρα της. Ἡ Αὐγούστα ἦτο μόνη πλησίον τοῦ. Ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἡ μήτηρ της ἦσαν εἰς τινὰ χορὸν καὶ ὅτε ἔτρεξαν ὡς παράφρονες ἦτο σχεδὸν πολὺ ἄργά.

Καὶ εἰς αὐτὴν ἐτι τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν ἐφάνη ἡ διαφορὰ ἣν ὁ πατὴρ εἶχε μεταξὺ τῶν δύο θυγατέρων του. Ὅταν εἶδε τὴν Ἰουλιέτταν νὰ στρέφῃ πρὸς αὐτὸν τὸ νesarὸν καὶ προσφιλὲς πρόσωπόν της, ἐοτεμμένον εἰσέτι ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ, ὅταν εἶδε τοὺς δακρυβρέκτους ὠραίους ὀφθαλμούς της, ἐκφράζοντας ἄρρητον ἀγωνίαν, ἠσθάνθη ἀκόμη ἅπαξ τὴν φλογερὰν φιλοστοργίαν διὰ τὸ τέκνον τοῦ ἐκεῖνο νὰ ἐξεγείρηται καὶ

νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ πνιγῇ ἐντὸς τοῦ ὁ τρόμος τοῦ θανάτου. «Ἔσο εὐλογημένη, ἔσο εὐτυχὴς», ἐψιθύρισε θέτων τὴν παγωμένην χεῖρα τοῦ ἐπὶ τῆς χρυσοῆς κόμης τῆς γονυπετοῦς νεάνιδος. Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Αὐγούσταν. «Μὴ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα σου, ἀλλὰ μερίμνα περὶ αὐτῆς. Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἶσαι ἡ μεγαλειτέρα!»

Καὶ αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι τοῦ λέξεως.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΕΛΑΦΟΙ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

(Μῦθος)

Ἐλαφος μήτηρ ἔλεγε ποτὲ πρὸς θυγατέρας:
«Τί φεύγετε, ὦ κόραι μου, ὡς λαγῶοι δειλοί,
μόλις τὸν κύνα ἴδητε μακρόθεν ν' ἀπειλῇ;
Τί; Μήπως εἶσθε ἀσπλοῖ; Δὲν ἔχετε τὸ κέρας
τὸ εὐκλαδὸν ὑμεῖς;
Δὲν εὐμοιρεῖτε σώματος καὶ ῥώμης καὶ ὀρμῆς;
Τί ἔχετε λοιπὸν
καί, μόλις κύνα ἴδητε, συγχύζεσθε, πτοεῖσθε
καὶ δίκην ἀστραπῶν
εἰς τοὺς λειμῶνας τρέχετε; ... Φιλότιμοι δὲν εἶσθε;»
Ἄλλ' αἰφνης, μόλις ἔπαυσε, μακρόθεν ὕλακαί
ἠκούσθησαν κυνός
καίμηδ' ἐβλέμμα ῥίψασα ἡ μήτηρ φεύγει καί—
καὶ ὑπερβάλλει τρέχουσα τὰς κόρας ἱκανῶς!

Ὡς πάντες ἐννοεῖτε,
ἐκάστη συμβουλὴ
πολὺ εὐκόλως λέγεται, ἀλλὰ πολὺ, πολὺ
δυσκόλως ἐκτελεῖται!

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΜΠΟΥ

Ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας Γάλλος συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Ἀμποῦ δὲν ζῇ πλέον ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα καὶ ἐπτὰ ἐτῶν. Ὁ Ἀμποῦ προωρῖζετο εἰς στάδιον κυρίως φιλολογικὸν καὶ ἀρχαιολογικόν, ἀλλὰ μετ' οὐ πολλὸν χρόνον ἀπετράπη ὅλως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας καὶ ἐπιδοθεὶς εἰς τὰ γαλλικὰ γράμματα κατέστη εἰς τῶν ὀνομαστωτέρων πεζογράφων τῆς ἑαυτοῦ παταίδος. Ἐδημοσίευσεν τῷ 1854 ἐπαυελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Παρίσιους, καθ' ἣν εἶχεν ὑποχρέωσιν ὡς μαθητῆς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς. Ὑπόμνημα περὶ τῆς νήσου Ἀἰγίνης, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ τὸ ἀναφερόμενον κυρίως εἰς τὸ νέον στάδιον, ὅπερ εἶχεν ἐκλέξει, εἶναι ἡ πολύκροτος Σύγχρονος Ἑλλάδος (1855), ἣτις καὶ ἔνεκα τῶν τότε πολιτικῶν περιστάσεων καὶ ἔνεκα ἄλλων λόγων κατέστη πάγκοινον ἀνάγνωσμα καὶ ἀνέδειξεν οὐκ ὀλίγον τὸν Ἀμποῦ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ καὶ αὐτὴν Σύγχρονον Ἑλλάδα», ἔγραψεν ἐν τῇ Revue des deux Mondes διήγημα (Tolla), τὸ ὁποῖον πληρὲς ὃν αὐτοβιογραφικῶν λεπτομερειῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς σκάνδαλα θεωρηθῆν ὡς